

MARCO KNAUFF

**VERLOREN
TIJD**

Eerder verschenen in de serie Bureau Bermhoven:

Zwijgplicht

Deadline

Gesloten deuren

Die ene nacht

Vals spel

Verloren tijd

Copyright © 2023 Marco Knauff

www.marcoknauff.nl

Uitgeverij Pageturner in samenwerking met Uitgeverij Boekenbent

www.boekenbent.com

Omslagontwerp & vormgeving: Ontwerp van de Buren

www.vandeburen.nl

Spannende boeken

Nur 301

ISBN 978-94-6328-495-0

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle karakters en verhaallijnen in dit boek zijn fictief. Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen of situaties berust op louter toeval.

I

Marieke de Zwart keek op van haar computerscherm. Om vijf over half vier was de rechercheur bezig een proces-verbaal te schrijven over het huiselijk geweld dat gisteravond in Bermhoven had plaatsgevonden. Ze gluurde opzij naar het bureau van haar collega Robin Groeneveld. Hij zat driftig te tikken en ging volledig op in zijn werk. Haar blik dwaalde verder af naar de grijze lucht. Dankzij de vele ramen van hun politiebureau hadden de rechercheurs een aardig uitzicht over de omgeving. Hun werkplek aan de Patrijslaan heette niet voor niets De Diamant; als de zon erop scheen gaven de mozaïekvormige ramen verblindende reflecties, alsof het gebouw een enorme edelsteen was.

Vanaf de tweede verdieping zag ze het water langs het bureau, waarin eenden en meerkoeten tegen de wind streden. Op het gras lagen nog afgewaaide takken van de storm van eergisternacht. Het was rustig op de wegen die langs het bureau voerden.

Marieke zuchtte en dacht aan gisteren, toen ze op haar vrije dag Lydia had bezocht. Haar voormalige collega en beste vriendin was tegenwoordig gelukkig in de ICT-branche, al miste ze af en toe de spanning van het politiewerk. Lydia leidde een rustig en regelmatig bestaan en dat was haar heel wat waard. Samen hadden ze een beschut terras opgezocht op wat volgens Buienradar de laatste mooie herfstdag zou worden, en dat na die nachtelijke storm. De dag was voorbijgevlogen en ze hadden beloofd elkaar vaker te zien. Vanochtend vroeg Robin hoe het was geweest en hij voegde er een hint aan toe als invulling voor Mariekes volgende vrije dag. Ze had beloofd dat die voor Robin en haarzelf zou zijn.

Alsof hij voelde dat Marieke aan hem dacht stopte hij met typen, leunde achterover in zijn bureaustoel en keek grijnzend opzij. “Ik ga koffie halen.”

“Ik dacht dat je het nooit zou vragen.”

Ze zag hoe hij een wolkje melk in zijn koffie liet druppelen en die van haar gitzwart liet. Nauwelijks had hij Mariekes mok op haar bureau gezet of Van Gelen kwam zijn kantoor uit en liep met grote passen naar hen toe. Hij stopte voor haar bureau en zei dat in Heuvelsum een dode vrouw in een parkje was gevonden.

“Heuvelsum?” vroeg Robin met een frons. “Het meest idyllische plaatsje van de omgeving?”

“Vandaag even niet,” verzuchtte de teamchef.

Snel controleerde Marieke in de reflectie van haar computerscherm of haar blonde paardenstaart goed zat en haar lichte make-up niet was uitgelopen. Even later waren ze in haar auto onderweg naar Heuvelsum, het dorpje met 2500 inwoners dat aan de rand van hun district lag.

“Heuvelsum, nog even en dan hebben we ze allemaal gehad,” zei Robin verbaasd.

“Juist daarom kijk ik er niet zo van op. Wezelheide, Worre, Duine en Stuivinge zijn allemaal prentkaardorpjes, waar we naartoe moesten om verdachten op te sporen of een moordzaak op te lossen.”

Hij knikte en tastte gedachteloos naar het dashboard, waar hij tot zijn verbazing een halfvol zakje kokindjes aantrof.

“Die heb je vorige keer laten liggen, ze komen nu van pas,” lachte ze.

Hij kauwde op een paar dropjes en concludeerde dat er in zulke ogenschijnlijk gemoedelijke dorpjes relatief meer misdaad voorkwam dan in het grotere Bermhoven.

Marieke gaf gas, ze verlieten hun woonplaats en ze reed de grote weg op. De eerst druppels waaiden op de voorruit en ze schakelde de ruitenwissers in. Er was weinig verkeer, met een enkele auto en groepjes scholieren in doorzichtige of kleurrijke regenkleding. Het viel haar op dat de meeste bomen nog vol in het blad zaten. Zou zij nog meemaken dat ze hun bladeren pas in december zouden verliezen?

Ze passeerden kleine bossen, een paar maisvelden, kale akkers vol kraaien, imposante boerderijen en weilanden met vee. Grote takken lagen in de berm en af en toe kwamen ze langs scheef gewaaide bomen.

De kerktoeren van Stuivinge stak in de verte af tegen de grauwe lucht. Marieke reed eerst door de buitenwijken van Worre, waar Heuvelsum al stond aangegeven. Ze was er vorige maand doorheen gereden en wist waar ze moesten zijn.

Heuvelsum was ruimer opgezet dan de langgerekte buurdorpen. Deze plaats had iets van een kleine stad, met mooie oude huizen, een flink marktplein en in een oudere buurt een dorpspark.

Marieke zette haar auto naast twee politiebussen en een politiewagen op de parkeerplaats, die naast het verlaten buurthuis lag en van het park werd gescheiden door hoge struiken. Samen met Robin liep ze onder een paraplu het park in, dat bestond uit een glooiende weide, half zo groot als een voetbalveld, met een jongerenontmoetingsplek, verspreid staande hoge bomen en wandelpaden langs alle vier de zijden. In het midden lag een dichtbegroeid vierkant waar het misdrijf was gepleegd.

De punt van de recherchetent stak boven de struiken uit. Marieke zag de witte pakken van forensische opsporing. Ook geüniformeerde collega's uit Bermhoven waren al druk bezig. Het veld rondom de plaats delict was afgezet met een rood-wit lint. Een agente knikte naar hen en stelde zich voor als Miranda Hofwegen, surveillant in Heuvelsum. Zij en Bas Mees waren na de melding als eerste bij het lijk.

Marieke zag direct dat Miranda aangedaan was. Ze schatte haar rond de vijftig, een struise en kordaat ogende vrouw. Een moord in Heuvelsum was geen alledaagse gebeurtenis. Miranda wees naar de witte tent en Marieke stond er opnieuw van te kijken hoe snel een plaats delict werd omgetoverd tot een onderzoeksgebied.

De rechercheur liep als eerste het door dichte struiken en lage bomen omringde vierkant in. Ze kon zich voorstellen dat jongeren hier 's avonds amoureuze avontuurtjes beleefden, daarnaast leek het een interessante plek voor deals. Precies in het midden was twaalf vierkante meter betegeld om plek te bieden aan de beschadigde propeller van een Lancaster bommenwerper die hier, volgens het bijschrift op de sokkel, eind 1944 was neergeschoten.

Marieke wierp een respectvolle blik op de propeller. De politietent was direct erachter opgezet, zodat eventuele parkbezoekers werden beschermd tegen de aanblik van het lijk, maar vooral om sporen veilig te stellen tegen de regen.

Een agent voor de tent begroette Marieke en Robin, die hun blauwe plastic schoenen aantrokken. Marieke liet haar paraplu buiten achter.

In de kleine ruimte, die om de struiken heen was gebouwd, waren twee fotografen bezig de dode vanuit verschillende posities met hun camera's vast te leggen. Politiearts Dieter Plum stond in een shirt met korte mouwen tegen de korte wand van de tent met de gebruikelijke sigaret achter zijn oor. Een grote regendruppel hing aan het puntje van zijn neus en zijn kale hoofd glansde van het vocht.

“Ze is met kracht doodgestoken. Eén steek heeft haar halsslagader doorboord,” zei hij op zijn bekende laconieke manier. Die houding was het resultaat van het zien van veel dode mensen, maar aan zijn gezicht zag Marieke dat de aanblik van de dode hem wel degelijk pijn deed.

Zonder de fotografen te storen boog ze zich voorover om beter te kijken.

De vermoorde vrouw lag tussen tamelijk dichte struiken, alsof ze daar ter plekke was neergevallen. Er zat bloed op haar gezicht, haar kleding en op de bladeren. Haar benen staken naast elkaar in een onflatteuze houding iets omhoog vanwege de struiken. Ze droeg gympen, jeans en een donkerblauwe blouse, die vochtig was van de regen. Kleine oorbellen en donker haar in een korte paardenstaart. Marieke zag de bebloede trouwring om haar vinger. De ogen van het slachtoffer waren dicht en om haar mond speelde een verbitterde trek.

“Gezien de versheid van het bloed en haar lichaamstemperatuur, vermoed ik dat ze ruim drie kwartier dood is,” zei Dieter, die bekendstond om zijn nauwkeurige inschattingen. Hij trok zijn handschoenen uit en zei dat ze snel was doodgebloed. “Die ene wond bleek fataal, het bloed moet eruit zijn gevloeid.” Hij zei dat er geen sleepsporen waren. “De steekwond is hier toegebracht.”